

Sygnatura akt VI W 2752/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 luty 2017 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Izabella Gabriel

Protokolant: Marcin Truchła

po rozpoznaniu w dniu 14 luty 2017 r.

sprawy przeciwko **T. M. (1) (M.)**

synowi Z. i W. z domu K.

urodzonemu (...) we W.

obwinionemu o to, że

1. jako osoba reprezentująca pracodawcę w PPHU (...) Sp. z o.o. ul. (...) we W. do dnia kontroli, tj. 10.06.2016 r. nie opłacił wymaganej składki na Fundusz Pracy za m-c kwiecień 2016 r. w kwocie 245,18 zł

tj. za wykroczenia z art. 122 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2016 r. poz. 645 ze zmianami z 2016 r. poz. 691) w zw. z art. 104 i 107 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2016 r. poz. 649 ze zmianami z 2016 r. poz. 691)

2. jako osoba reprezentująca pracodawcę w PPHU (...) Sp. z o.o. ul. (...) we W. do dnia 10.06.2016 r. nie zgłosił wymaganych danych mających wpływ na wymiar składek na Fundusz Pracy za A. B., której powierzył pracę w okresie 18.03.2016 – 30.04.2016 r. i której wypłacił 1360 zł.

tj. za wykroczenie z art. 122 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2016 r. poz. 645 ze zmianami z 2016 r. poz. 691) w zw. z art. 104 i 107 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2016 r. poz. 649 ze zmianami z 2016 r. poz. 691)

*****

I. uznaje obwinionego **T. M. (1)** za winnego popełnienia czynów opisanych w części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 122 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy w zw. z art. 9 § 1 kw wymierza mu łącznie karę grzywny w wysokości 3000 (trzech tysięcy) zł;

II. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwalnia obwinionego od ponoszenia kosztów postępowania zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

VI W 2752/16

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku postępowania jurysdykcyjnego Sąd ustalił następujący stan faktyczny

Obwiniony T. M. (1) pełni funkcję prezesa zarządu spółki PPHU (...) sp. z o.o. W związku z tym jest osobą reprezentującą pracodawcę i odpowiedzialną za terminowe opłacanie składek na Fundusz Pracy. Obwiniony w wymaganym terminie nie odprowadził składki na Fundusz Pracy za miesiąc kwiecień 2016 roku w kwocie 245,18 złotych.

dowód: wyjaśnienia obwinionego T. M. k. 39 – 40; protokół kontroli PIP k. 7

A. B. (1), obywatelka Białorusi, poszukiwała pracy na portalu (...) .pl top i zauważyła tam ogłoszenie o „pracy w hostelu na recepcji.” Wysłała swoje CV, po przyjeździe do Polski skontaktowała się z nią M. M. (2), która jest współwłaścicielką hostelu. Doszło do spotkania na, którym ustalono, że do obowiązków A. B. będzie należało meldowanie i wymeldowanie gości hostelu G. Hostel i przygotowanie dla nich śniadań. A. B. (1) otrzymała do wypełnienia kwestionariusz osobowy, ale przedstawiciele hostelu nigdy go od niej nie odebrali. Osobą, która wydawała polecenia A. B. i wypłacała jej wynagrodzenie był obwiniony T. M. (1). A. B. (1) pracowała w G. Hostelu od 18 marca do 30 kwietnia 2016 roku. Początkowo jej pracę kontrolowali M. M. (2) i obwiniony, a po nabraniu przez nią doświadczenia pracowała samodzielnie. A. B. (1) upominała się u obwinianego o zawarcie umowy, która formalizowałaby jej zatrudnienie, ale on ją zbywał. Wynagrodzenie za marzec 2016 roku obwiniony wypłacił A. B. bez pokwitowania. Ponieważ A. B. (1) znalazła inną pracę postanowiła zrezygnować z pracy w G. Hostelu i telefonicznie poinformowała o tym obwinionego. Potem doszło do spotkania obwinionego i A. B. na, którym obwiniony wypłacił jej kwotę 1360 złotych, a ona otrzymanie tej sumy pokwitowała. A. B. (1) pracowała w G. Hostelu bez formalnej umowy w okresie od 18 marca do 30 kwietnia 2016 roku. Ponieważ poczuła się oszukana tym, że nie zawarto z nią umowy oraz uważała, iż należało się jej większe wynagrodzenie A. B. (1) zawiadomiła o sprawie Policję, a następnie Państwową Inspekcję Pracy.

dowód: częściowo wyjaśnienia obwinionego T. M. k. 40 – 41; zeznania świadka A. B. k. 6 i 45 – 47

Obwiniony T. M. (1) jest prezesem zarządu spółki PPHU (...) sp. z o.o. i osiąga dochód w wysokości 200 złotych miesięcznie. Obwiniony nie był karany za przestępstwa.

dowód: wyjaśnienia obwinionego T. M. k. 39; dane o karalności obwinionego T. M. k. 38

Obwiniony T. M. (1), przesłuchiwany zarówno w toku czynności wyjaśniających, jak też przed Sądem, przyznał się do popełnienia wykroczenia opisanego w art. 122 ust.1 pkt 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2016r. poz.645 z późn. zmianami) i wyjaśnił, że nie opłacił w terminie składki na Fundusz Pracy za miesiąc kwiecień 2016 roku z powodu braku środków, ale uregulował ją w trakcie kontroli PIP.

Jednocześnie też, ani na etapie czynności wyjaśniających, ani też na etapie postępowania sądowego, obwiniony nie przyznał się do popełnienia wykroczenia opisanego w art. 122 ust.1 pkt 2 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2016r. poz.645 z późn. zmianami) i wyjaśnił, że istotnie początkowo zamierzał zatrudnić A. B. na umowę o pracę, ale ponieważ jest ona obywatelką Białorusi i wiązałoby się to z dużą ilością formalności, odstąpił od tego pomysłu. Obwiniony podał, że po kilku dniach A. B. (1) ponownie nawiązała z nim kontakt i zaproponowała, że poprowadzi recepcję hostelu w ramach prowadzonej przez nią działalności gospodarczej. Pracę miała wykonywać wspólnie z pracownikami jej firmy. Obwiniony wyraził zgodę na jej propozycję. Dalej obwiniony podał, że po upływie około miesiąca uznał, że nie jest zadowolony z usług (...) i postanowił zakończyć współpracę. Podczas rozliczenia zażądał, aby A. B. (1) wystawiła fakturę, ale ona - jak oświadczył - zaczęła twierdzić, że on chce ją oszukać. Obwiniony wyjaśnił, że chcąc uniknąć sporu wypłacił jej pieniądze za pokwitowaniem, a ona zobowiązała się dostarczyć fakturę. Dodał, że potem A. B. (1) unikała z nim kontaktu. Obwiniony kategorycznie zaprzeczył, aby zatrudniał A. B. na innych warunkach niż podał w swoich wyjaśnieniach.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego T. M. (1) odnoszącym się do czynu z art. 122 ust.1 pkt 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, gdyż są one zgodne z całym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Natomiast za niewiarygodne w znacznej części Sąd uznał wyjaśnienia obwinionego odnoszące się do czynu z art. 122 ust.1 pkt 2 w/w ustawy, a to z uwagi na to, że są one sprzeczne z zeznaniami świadka A. B. oraz zasadami logiki i przeciętnego doświadczenia życiowego. Sąd dał im wiarę tylko w zakresie faktów bezspornych.

Obwiniony wyjaśnił, że początkowo miał zamiar zatrudnić A. B. na umowę o pracę, a powodem zmiany zdania miały być formalności związane z zatrudnieniem cudzoziemca. Jest to nieprzekonywujące ponieważ od początku wiedział o tym, że jest ona obywatelką Białorusi – wynikało to z przesłanego przez nią CV. Nadto należy zauważyć, że A. B. (1) posiadała kartę Polaka, która zezwala jej na podjęcie pracy bez konieczności ubiegania się o zgodę na zatrudnienie obcokrajowca. Nadto obwiniony utrzymując, że A. B. (1) miała prowadzić recepcję w G. Hostelu w ramach swojej działalności gospodarczej, nie sprawdzał w żaden sposób - co sam przyznał - czy faktycznie ona taką działalność prowadzi. Obwiniony nie dążył też do zawarcia z firmą (...) pisemnej umowy o zlecenie jej prowadzenia recepcji w G. Hostelu.

W ocenie Sądu podniesione wyżej okoliczności całkowicie dyskwalifikują wiarygodność wyjaśnień obwinionego w sprawie formy wykonywania pracy przez A. B. w G. Hostelu.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka A. B. ponieważ są one spójne i logiczne oraz konsekwentne. Świadek w przesłanym do obwinionego CV informowała o istotnych okolicznościach jej dotyczących, między innymi o tym, że jest obywatelką Białorusi. A. B. (1) nie prowadziła działalności gospodarczej, a więc nie mogła zgodzić się na taki rodzaj współpracy o jakim mówił w swoich wyjaśnieniach obwiniony. Zależało jej na pracy w formie umowy zlecenia lub umowy o pracę. Nie miała żadnego doświadczenia w prowadzeniu własnej firmy, w związku z czym tym bardziej mało prawdopodobne jest, aby taką działalność chciała wykonywać w obcym kraju. A. B. (1) posiada kartę Polaka, która zezwala jej na podjęcie pracy bez konieczności ubiegania się o zgodę na zatrudnienie obcokrajowca, co w znaczny sposób ułatwia jej starania o zatrudnienie bez konieczności poszukiwania dróg obejścia przepisów o zatrudnianiu cudzoziemców.

Pozostałe zgromadzone w sprawie dowody w postaci ujawnionych dokumentów takich jak protokół kontroli, pisemne oświadczenie obwinionego, pokwitowanie wystawione przez A. B., deklaracje rozliczeniowe oraz dane o karalności obwinionego, Sąd także uznał za wiarygodne, nie znajdując podstaw do przyjęcia innej oceny tych środków dowodowych.

Sąd zważył co następuje

Po dokonaniu analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd uznał, że wina obwinionego T. M. (1) w zakresie zarzucanych mu czynów nie może budzić żadnych wątpliwości.

Bezsporne jest, że obwiniony T. M. (1), będąc prezesem zarządu spółki PPHU (...) sp. z o.o., reprezentując pracodawcę, nie odprowadził w określonym terminie wymaganej składki w kwocie 245,18 złotych na Fundusz Pracy za miesiąc kwiecień 2016 roku. Wynika to jednoznacznie z wyjaśnień obwinionego oraz protokołu kontroli PIP. W związku z powyższym Sąd uznał go za winnego popełnienia wykroczenia opisanego w art. 122 ust.1 pkt 1 powołanej wyżej ustawy.

Nadto Sąd uznał obwinionego T. M. (1) za winnego popełnienia wykroczenia opisanego w art. 122 ust.1 pkt 2 tejże ustawy, polegającego na tym, że będąc osobą reprezentującą firmę PPHU (...) sp. z o.o., do dnia 10 czerwca 2016 roku, nie zgłosił wymaganych danych mających wpływ na wymiar składek na Fundusz Pracy za A. B., której powierzył pracę w okresie od 18 marca do 30 kwietnia 2016 roku, i której wypłacił 1360 złotych.

Bezsporne jest, że w okresie między 18 marca a 30 kwietnia 2016 roku A. B. (1) wykonywała pracę w recepcji G. Hostelu. W ocenie Sądu wszystkie okoliczności wskazują na to, że obwiniony zatrudnił tam A. B. z naruszeniem stosownych przepisów prawa.

Jak wcześniej podniesiono zasady doświadczenia życiowego oraz logika wskazują na to, że okoliczności sprawy wyglądają tak jak przedstawia je A. B. (1). Obwiniony wiedział z jej CV, że jest ona Białorusinką, nie było to dla niego zaskoczeniem. Jednocześnie na mocy Karty Polaka mogła ona podjąć pracę bez konieczności uzyskiwania pozwolenia.

Nie byłoby więc kłopotu z formalnościami, o których mówił obwiniony. A. B. (1) nigdy nie prowadziła działalności gospodarczej i w związku z tym nie mogła zaproponować obwinionemu, że poprowadzi recepcję G. Hostelu w ramach tej działalności. Obwiniony nie sprawdził czy istotnie A. B. (1) taką działalność prowadziła i nie starał się zawrzeć z jej firmą stosownej umowy.

W ocenie Sądu wszystkie te okoliczności, w sposób jednoznaczny wskazują na to, że obwiniony zatrudniał A. B. wbrew obowiązującym w tej materii przepisom.

W tej sytuacji Sąd uznał obwinionego T. M. (1) za winnego popełnienia zarzucanych mu wykroczeń, przewidzianych odpowiednio w art. 122 ust.1 pkt 1 i pkt 2 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2016r. poz.645 z późn. zmianami).

Orzekając o ukaraniu obwinionego za dwa wykroczenia Sąd, zgodnie z treścią art. 9 § 2 kw, wymierzył mu łącznie karę grzywny, błędnie powołując przy tym przepis § 1 w/w przepisu zamiast § 2.

Ustalając wysokość grzywny Sąd kierował się dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 24 § 3 kw. Sąd uznał, że biorąc pod uwagę wysokość dochodu obwinionego wystarczająco dolegliwe będzie orzeczenie grzywny w jej minimalnej wysokości ustalonej przepisem art. 122 ust.1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, to jest w kwocie 3000 zł.

Jednocześnie też, działając w oparciu o powołane przepisy, Sąd zwolnił T. M. (1) z ponoszenia kosztów sądowych i zaliczył je na rachunek Skarbu Państwa gdyż, zdaniem Sądu, obciążanie go nimi byłoby dla obwinionego zbyt uciążliwe z uwagi na wysokość jego dochodów.